

Bethlen Gábor Református Gimnázium és Szathmáry Kollégium

12.A osztály

30 diák és 3 kísérő

2023.10.9-13.

Osztálykirándulás

Az Erdélybe való kirándulás a Bethlen Gábor Református Gimnázium végzős diákjainak a *Határtalanul* program keretében már egy közismert tradíció. Tudtuk, hogy végzősként mi is átélhetjük ezt, mint az utolsó osztálykirándulásunkat együtt. Ezért is, nagy izgalom járta át az osztályt már hetekkel előtte, mikor közzé lett téve a kirándulás időpontja. Mivel a mi osztályunk ment utolsóként az évfolyamunkból, ezért már sok jót hallottunk az Erdélyben töltött napokról, ami csak tovább fokozta érdeklődésünket. Október kilencedike hajnalán álmosan ültünk a buszon arra várva, hogy vége legyen a nagyjából hét és fél órás útnak. Közben viszont nem unatkoztunk, több pihenő helyen is megálltunk, és Kolozsváron volt lehetőségünk egy túravezető segítségével jobban megismerni a város nevezetes épületeit. Láthattuk a házat, amiben Hunyadi Mátyás született, és rengeteg érdekes tényt tudtunk meg a Szent Mihály-templom építésének körülményességeiről. Aztán ahogyan esteledett, az egyenes főutakat felváltották a meredekebb, kacskaringós útszakaszok, és ekkor már biztosan tudtuk, hogy nemsokára megérkezünk.

Csehétfalván a Székely Kultúrházban kaptunk szállást, ami egy gyönyörű, és nemrég épült központ. Másnap reggel a plébános és a felesége finom reggelivel várt bennünket, hogy azután utunkra engedjenek az első célpontjaink felé Énlakára és a Firtos kilátóhoz, ahova gyalogszerrel mentünk, előttünk pedig egy lovaskocsi vitte a táskáinkat, és mutatta az utunkat nehogy eltévedjünk a hegyoldalban. A kilátóhoz érve kifáradva gyönyörködtünk a táj szépségben. Aznap délután Segesvárt is meglátogattuk, ahol szabadfoglalkozás keretében jártuk körbe az óvárost. A csodás óratorony és a kacskaringós, macskaköves utcák igazi páratlan hangulatot adtak Dracula gróf szülőhelyének. Itt sok időt eltöltöttünk a szuvenírboltok között keresgélve a tökéletes ajándékokat az otthoniaknak, de azért volt időnk egy helyi édességes boltban is megállni.

Harmadnap az utunk Hargitára vezetett, ahova először busz vitt, majd a hegyoldalban egy traktor vette át a szállításunkat. Elképesztő élmény volt, ahogy lassan robogtunk fel a hegyre, közben mindenki némán nézte a tájat. Akkor reméltük, hogy tisztességtől talán medvét is láthatunk, de elkerült a szerencse. Azonban nincs hiányérzetünk, hiszen ez olyan élmény volt, mely soká megmarad bennünk. A traktor a menedékházig vitt minket, onnan pedig rajtunk állt a dolog, meg kellett másznunk a csúcsot. A szakasz nem volt hosszú, de elég meredek, ezért mikor felértünk a Madarasi Hargita csúcsához, először csak megkönnyebbülten

lerogytunk, majd körül nézve elképesztő látványban volt részünk. A kopjafák és keresztetek erdeje, fából faragott szobrok, valamint kisebb és nagyobb kőrakások tanúskodtak arról, hogy a székely és magyar közösségek számára nagyon fontos zarándokhelyre érkeztünk. Miután mind körbejártuk az emlékhelyet és csoportképet is készítettünk a magasban, visszaértünk a menedékházba ahol meleg ebéd várt minket. Miután mind felfrissültünk és elindultunk visszafelé, még megálltunk Tamási Áron sírjánál is.

A negyedik nap izgatottan keltünk, hiszen tudtuk, hogy ez az utolsó itt töltött napunk, és sokan nagyon vártuk a parajdi sóbánya meglátogatását is. Előtte azonban a Medve-tónál álltunk meg, amit körbe sétálva barátságot kötöttünk pár kóbor kiscicával. Parajdon egy busz vitt le minket a bányáig, azután megpillanthattuk az óriási teret tele érdekes, kevéssé odaillő dolgokkal, mint például kalandpálya, játékgépek, mozi, és még egy kápolna is helyet kapott. Korondra ellátogatva a helyi kultúra alapját adó népi cserépedények sokasága mellett rengeteg helyi árus portékáit szemlélhettük meg. A nap végén Orbán Balázs sírját is meglátogattuk, ahová székelykapuk sokasága vezetett fel. Az utolsó este jó hangulatban telt, és mind sajnáltuk kicsit, hogy ilyen hamar ott kell hagynunk ezt a felejthetetlen utazást.

Hiába volt öt napos a kirándulásunk, a sok élmény hatására hamar eltelt, és észre sem vettük, de már a buszon ültünk, hazafelé tartva. Mindenki fáradt volt és álmos, de az út jó hangulatban telt, és az ablakon kitekintve még utoljára elköszönhattünk Erdély festői vidékeitől.

A beszámolót Csipak Szonja Hanna 12.A osztályos tanuló írta.

